

Ezechiel 25 – Judecarea neamurilor care s-au bucurat de căderea Ierusalimului

Neamul	Motivul judecății	Judecata	Rațiunea judecății
Amon	<i>Ai zis: Ha!Ha!</i> sfântului locaș când era pângărit, țării lui Israel când era pustiită, și casei lui Iuda când se ducea în robie. <i>Te-ai bucurat din adâncul sufletului</i> de casa lui Israel.	Te dau în stăpânirea fiilor răsăritului... Te șterg din mijlocul popoarelor!	Ca să știți că Eu sunt Domnul! Și veți ști că Eu sunt Domnul!
Moabul și Seirul	<i>Au zis:</i> Casa lui Iuda a ajuns ca toate neamurile!	Le dau în stăpânire fiilor Răsăritului împreună cu țara lui Amon ca să nu mai fie pomeniți printre neamuri fiii lui Amon	Îmi voi împlini judecățile împotriva Moabului și vor ști că Eu sunt Domnul!
Edomul	<i>S-a dat la</i> răzbunare față de casa lui Iuda	Îmi întind mâna împotriva Edomului și-l voi nimici cu desăvârșire. Îmi voi răzbuna pe Edom prin poporul Meu Israel.	Ca să vadă răzbunarea Mea zice Domnul!
Filistenii	<i>s-au dat la</i> răzbunare și s-au răzbunat din adâncul sufletului	Îmi întind mâna împotriva Filistenilor și nimicesc cu	Și vor ști că Eu sunt Domnul când Îmi voi răzbuna pe ei.

	voind să nimicească totul în ura lor străveche.	desăvârșire... <u>Mă voi năpusti cu mare răzbunare asupra lor,</u> pedepsindu-i cu urgie.	
--	---	--	--

- De ce au reacționat neamurile așa de ostil față de căderea Ierusalimului și dărâmarea Templului? În cele din urmă Ierusalimul era un aliat important în coaliția pro-babiloniană. De altfel Ieremia anunțase dinainte aceste neamuri că Ierusalimului, cetatea lui Dumnezeu, va cădea sub mâna tare a lui Dumnezeu din pricina păcatelor lor. Din partea lor se aștepta fie o reacție politică normală (am pierdut un aliat important!), fie o reacție rezervată susținută de profețiile lui Ieremia (a murit unsul Domnului...nu ne putem bucura!). Dumnezeu se așteaptă de la aceste neamuri la o reacție similară celei lui David față de Saul. David înțelege principiul alegerii suverane, și valoarea fundamentală a faptului că Dumnezeu a ALES pe cineva pentru o lucrare specială. Acel cineva devine SPECIAL și lui i se aplică un tratament preferențial chiar când este pedepsit. Astfel David refuză să se atingă de unsul Domnului (de care se poate atinge doar Domnul), iar la moartea lui Saul el omoară pe cel care aduce vestea și face o cântare de jale și poruncește ca Israel să învețe această cântare. David nu ia inițiative similare când mor împărați dintre neamuri sau chiar alți dușmani din poporul Israel. Face acest lucru doar cu referire la Saul, din pricina funcției unice și speciale pe care o avea Saul. Așa este și cu Israel. Israel nu era doar un popor printre popoare. Era singurul popor ales, singura soție a lui Yahwe, singurul întâi născut/fiu a lui Yahwe. De aceea chiar dacă era atât de păcătos și merita să fie judecat, nimeni nu avea dreptul să participe la această judecată și în nici un caz să nu se bucure de ea. Însuși Domnul avea inima frântă când își judeca soția. De aceea Ieremia scrie după căderea Ierusalimului nu o cântare de bucurie, ci cartea pângerilor lui Ieremia. Dar neamurile din jur urau pe Israel. Urau

pe Israel căci Israel aducea lumina revelației care-i tulbura din păcatele lor. Urau pe Israel căci cel rău care le stăpânea, ura pe Israel. Măcar că au fost pregătite de Dumnezeu pentru acest moment dramatic, ele s-au lăsat purtate de ura străveche față de Israel.

- Dar ele urau pe Israel dinainte și batjocoreau pe Israel dinainte. Totuși Dumnezeu hotărăște ACUM judecarea lor urgentă. De asemenea aveau alte păcate decât ura față de Israel. Și totuși motivul judecării lor este ura față de Israel și mai precis reacția lor ostilă față de căderea Ierusalimului. Ce înțelegem din aceste lucruri? Că cel mai grav păcat al unui popor este ura față de poporul Domnului. Și că acest păcat cardinal își atinge apogeul atunci când Israel este la ananghie, când este zdrobit și judecat de Dumnezeu. După căderea Ierusalimului, Ieremia cere mângâiere și alinare pentru rămășița rămasă în viață. Ea avea nevoie de mângâiere pentru a învia și a continua planul divin. Or în acest moment cheie reacția ostilă a neamurilor puteau bloca procesul resuscitării smochinelor bune. Acestea puteau să cadă în depresie ireversibil și astfel să se blocheze orice proces al vindecării și renașterii spirituale și naționale. Era un moment cheie, vital pentru rămășiță. Și în acest context neamurilor au răs, au batjocorit, chiar s-au implicat în mod direct în pedepsirea lui Israel. Acest gest a fost mai grav decât ura lor istorică și războaiele lor împotriva lui Israel când acesta era în picioare. Dar acum Israel era zdrobit la pământ și mai avea doar un suflu de viață. Orice atac acum era fatal. Și totuși aceste neamuri au atacat. De aceea gestul este considerat atât de grav și cheamă din partea Domnului o judecată rapidă și totală.
- Sunt luați vecinii lui Israel într-o ordine geografică. Se urmărește un semicerc în jurul lui Israel. Se pornește cu Amon din NE apoi cu Moabul din E apoi cu Edomul din SE apoi cu Filistenii din SV. Se creează de la stânga la dreapta un semicerc în partea de Sud a regatului lui Iuda. Dar reacțiile sunt diferite și de aceea și judecata e diferită. Amoniții și Moabiții doar râd și batjocoresc. Amândouă sunt judecate prin fiii Răsăritului (aici ar fi armatele Babilonului, și poate mai târziu cele ale perșilor). Amoniții batjocoresc mai mult și au parte de o judecată mai

aspră. Ei sunt pomeniți și în 25:10, în cadrul profeției împotriva Moabului. În dreptul amoniților se hotărăște distrugerea lor definitivă de sub ceruri. În dreptul moabiților nu este precizat acest lucru. Edomiții și Filistenii nu doar batjocoresc dar participă la actul nimicirii lui Iuda. În cartea Obadia găsim detalii care ne arată că în anul 586 Edomiții au participat în mod direct la nimicirea evreilor. Înțelegem că Filistenii au făcut la fel. Ba mai mult, Filistenii au fost mai vinovați căci nu doar s-au răzbunat ca edomiții dar s-au răzbunat *din adâncul sufletului*. Edomiții sunt nimiciți de Însuși Dumnezeu prin copiii lui Israel. La Moab și Amon judecata e prin fiii răsăritului, dar la Edom e chiar prin Israel, tocmai ca răzbunarea să fie mai aspră pentru Edom și mai plină de mângâiere pentru Israel. La filistenii însă judecata o operează direct Dumnezeu. Nu se mai menționează vasul prin care Domnul operează judecata. Deci Dumnezeu nu doar judecă toate neamurile care au reacționat cu ostilitate față de distrugerea Ierusalimului, dar o face diferențiat în funcție de intensitatea acestei reacții. Cu cât au reacționat mai ostil față de drama soției lui Yahwe cu atât judecata lui Dumnezeu va fi mai aspră și mai directă.

- Judecata are o rațiune. În dreptul fiecărei națiuni apare expresia celebră a cărții: ca să știți că Eu sunt Domnul! Cine să știe? În primul rând acele neamuri. Unii vor ști că Yahwe e Domnul spre judecată, iar cei rămași în viață vor putea ști acest lucru spre căință. Dar aceste judecăți istorice care s-au împlinit în prima fază repede prin armatele babilonului au fost o mare resursă și mângâiere pentru smochinele bune din robie. Chiar cartea plângerilor lui Ieremia invocă de fapt judecata acestor neamuri care să devină o primă mângâiere pentru un Israel zdrobit și mâhnit (vezi comentariul pe Plângeri, în mod special cap.5 și finalul cărții).

Ezechiel 26:1-21 – Judecata lui Dumnezeu asupra Tirului

Pasajul	Observații
<p>26:1-2</p> <p>Motivul judecării Tirului</p>	<p>– Motivul judecării Tirului este diferit de cel al popoarelor enumerate în cap.25. Și Tirul are o reacție ostilă față de căderea Ierusalimului, dar reacția sa are cu totul alt raționament: <i>Este zdrobită poarta popoarelor și se întoarce la mine! Mă voi îmbogăți căci el a rămas pustiu!</i> Celelalte popoare au o ură străveche față de Israel și sunt deranjate în primul rând de mărturia Templului, de religia monoteistă a lui Israel. Dar Tirul nu are astfel de ostilități. Vom vedea în cap.27 că Tirul excelează în toleranță față de toate neamurile și religiile pământului. Motivul Tirului este foarte pragmatic, pur economic. Ierusalimul era o poartă a popoarelor, un loc unde multe popoare veneau să vândă și să cumpere. Ierusalimul era o cetate puternică și un centru religios cu renume. Făcea o concurență economică reală Tirului. O parte din piața mondială era luată de Ierusalim. Dar acum că Ierusalimul este distrus, concurentul e eliminat și clienții Ierusalimului vor deveni clienții Tirului. Religia Tirului este banul, este mamona. Celelalte popoare reacționează ostil față de Ierusalim din pricina religiilor lor idolatre, dar Tirului reacționează ostil față de căderea Ierusalimului din pricina BANILOR, adică bogățiilor materiale. Și judecarea Tirului este mai aspră ca a celorlalte popoare. Și descrierea judecării Tirului ocupă 3 capitole. Înseamnă că Tirul prin reacția sa e mai vinovat decât celelalte popoare. În reacția celorlalte popoare mai găsim o fărâmbă de religie, de spiritualitate, de raportare la zei și divinitate. Dar la Tir nu găsim nimic din toate acestea. La Tir totul este pur material, acum și aici, totul se reduce la bani. Astfel perspectiva spiritualității, a lumii zeilor, nici nu este pusă în discuție. Nici nu contează. Perspectiva religiei monoteiste a lui Israel nici nu este sesizată sau băgată în seamă, Ierusalimul este văzut doar ca un rival economic. Totul se reduce la bani. Nu are importanță ce</p>

	Dumnezeu au evreii. Pot să creadă în cine vor. Importantă este relația economică cu aceștia.
26:3-6 – Dumnezeu va judeca Tirul: acesta va fi prada neamurilor și vor ști astfel că Yahwe este Domnul	Dumnezeu inițiază judecarea Tirului. De la început ni se anunță că va fi o distrugere TOTALĂ: zidurile vor cădea, turnurile vor fi surpate, va rămânea o stâncă goală, va fi prada neamurilor. Rațiunea judecății este binecunoscută: Și vor ști că Eu sunt Domnul! Și în v.3 ni se spune că judecata va fi operată prin MULTE NEAMURI. Metaforic vorbind agentul judecății va fi marea: voi ridica multea neamuri împotriva ta CUM ÎȘI RIDICĂ MAREA VALURILE. Acest aspect e important. Neamurile sunt asociate cu valurile mării, cu ape mari. Ne aducem aminte în Apoc.17: curva care șade pe ape mari, șade de fapt pe multe NEAMURI. Apoi Tirul era o mare putere maritimă. Dar judecata vine tot prin MARE. Marea care trebuia să protejeze Tirul, tocmai ea distruge Tirul. Alianțele comerciale ale Tirului cu multe popoare nu vor salva Tirul. Tocmai neamurile se vor uni să nimicească Tirul.
26:7-14 – Dumnezeu va judeca Tirul prin Nebucadnețar care va asedia, distruge și jefui cetatea	Profeția insistă că agentul judecății va fi Nebucadnețar, împăratul împăraților, împăratul Babilonului. El va asedia cetate, va dărâma cetatea, va intra în cetate, va ucide pe poporul cetății și va RIDICA BOGĂȚIILE cetății. Dar pe plan istoric nu a fost chiar așa. Chiar profeția din 29:17-21 insistă că Nebucadnețar nu a putut pune mâna pe bogățiile Tirului, și astfel e nevoie că Domnul să-i dea pe mâna bogățiile Egiptului drept recompensă. Dar ce s-a întâmplat pe plan istoric? Exista un Tir continental (pe coastă) și un Tir insular (pe o insulă lângă coastă). Nebucadnețar a asediat Tirul continental 13 ani. A fost timp suficient ca tirienii să se retragă pe insulă cu toate bogățiile și să fortifice insulă atât de mult încât aceasta a devenit invincibilă. Tirul continental a căzut cu greu în mâinile lui Nebucadneșar dar acesta nu a pus mâna pe bogățiile Tirului. De ce nu s-a împlinit profeția împotriva Tirului? De fapt ea s-a

	<p>împlinit mai târziu în istorie când Alexandru Macedon în doar 7 luni a cucerit și Tirul insular. Împplinirea în două faze a profeției ne atrage atenția că ce a început Nebucadnețar a finalizat Alexandru Macedon. Deci nu doar Nebucadnețar este un prototip anticrist ci și Alexandru Macedon. Despre tiparul anticristic al lui Alexandru Macedon am scris mai multe în niște alte comentarii (<u>Ieremia 16</u>, <u>Apocalipsa 12</u> etc.) și nu avem timp acum să reluăm aceste lucru. Doar observăm că acest capitol întărește faptul că nu doar Nebucadnețar dar și Alexandru reprezintă un profil anticristic.</p>
<p>26:15-18 – Reacția ostroavelor și împăraților: groază și jale</p>	<p>La căderea Ierusalimului neamurile se îngrozesc și se bucură. La căderea Tirului neamurile se îngrozesc dar și jelesc. Jalea lor va fi explicată de cap.27. Tirul era un centru al comerțului mondial al lumii. El era o piață de desfacere pentru negustorii pământului. Distrugerea Tirului însemna un blocaj economic pe piața mondială. Structura comerțului mondial trebuie regândită. Iată de ce se cântă o cântare de jale. Această jale e prezentă și la distrugerea Babilonului din Apocalipsa, iar motivul este același: <i>nimeni nu ne mai cumpără marfa</i>. În anul 586 neamurile s-au bucurat la căderea Ierusalimului. Dar la căderea Ierusalimului de la finalul istoriei (Apoc.17-18) împărații și negustorii pământului se vor jeli. De ce? Pentru că Ierusalimul de la finalul istoriei va îngloba și dimensiunea economică specifică Tirului. Și din pricina BANULUI aceste popoare care vor plânge Ierusalimul vor trece chiar dincolo de ura lor străveche față de poporul Domnului. Ce forță are Mamona! Ce forță are economicul!</p>
<p>26:19-21 – Dimensiunea eternă a judecății: pogorârea în</p>	<p>Capitolul se încheie cu dimensiunea eternă a judecării Tirului. Acesta este pogorât în Adânc (în Locuința Morților), în locul singurătății veșnice. Este interesant faptul că se precizează că Tirul va fi nimicuit cu desăvârșire și pentru totdeauna. Totuși, pe plan istoric, chiar după Alexandru Tirul a continuat să existe. Și</p>

<p>adânc și nimicirea Tirului pentru totdeauna.</p>	<p>chiar astăzi există orașul Tir (un mic port de mică însemnătate) în apropierea fostului Tir antic. Dar mai mult decât atât Isaia 23 și Ps.87 anunță renașterea spirituală și socio-economică a Tirului în mia de ani! Deci cum se împacă aceste promisiuni ale renașterii cu profeția din Ezechiel 26 care anunță nimicirea pentru totdeauna a Tirului? Singura explicație ce îmi vine în minte este următoarea: profeția din Ezechiel 26 anunță nimicirea pentru totdeauna a aceluși Tir îndumnezeit, mândru și plin de glorie din vremea lui Ezechiel. Și e adevărat că acel Tir nu a mai renăscut niciodată. Această observație este de mare însemnătate în contextul interpretării altor profeții similare. De exemplu în Apoc.18 se anunță nimicirea pentru totdeauna a Babilonului (cetatea cea mare). Și noi ne întrebăm: de ce se anunță o nimicire pentru totdeauna a Babilonului dacă Ierusalimul va renaște și el în mia de ani? Acum înțelgem că de fapt se anunță nimicirea pentru totdeauna a Ierusalimului-Babilon, a Ierusalimului apostat. Acest Ierusalim nu va mai renaște niciodată. În locul lui va renaște un nou Ierusalim, vindecat și restaurat.</p>
--	---

Ezechiel 27 – Tirul ca centru comercial al lumii

Pasajul	Țara/regiunea	Relația (comercială) cu Tirul
<p>27:1-9a – Tirul spunea: sunt de o frumusețe desăvârșită</p>	<p>Chiparoși din <i>Senir</i> Cedri din <i>Liban</i> Stejari din <i>Basan</i> din ostroavele <i>Chitim</i> in subțire din <i>Egipt</i>, cusut la</p>	<p>Laturile corăbiilor tale Catargele Lopețile Lavițele cu fildeș prins în cimișir</p>

	gherghef purpură albastră și roșie din ostroavele <i>Elisei</i> Locuitorii <i>Sidonului și</i> <i>Arvadului</i> Cei mai înțelepți <i>din</i> <i>mijlocul tău</i> Bătrânii <i>Ghebalului</i> și lucrătorii lui iscusiți	Pânzele care-ți slujeau ca steag Învelitoarea ta Vâslași Cârmaci Îți dregeau crăpăturile
27:9b-25 – Toate corăbiile mării era la tine să faci schimb de mpurfuri cu tine	Cei din <i>Persia și Lud</i>	Slujeau în oastea ta ca oameni de război
	Cei din <i>Arvad</i>	Îți umpleau zidurile cu războinicii tăi
	Cei din <i>Tars</i>	Veneau cu argint, fier, cositor și cu plumb
	<i>Iavan, Tubal și Meșec</i>	Aduceau Robi și unelte de aramă
	Cei din casa <i>Togarmei</i>	Cai, călăreți și catâri
	Cei din <i>Dedan</i>	Ca bir coarne de fildeș și de abanos
	<i>Siria</i>	Smarald, purpură, materii pestrițe cu in subțire, mărgean și agat
	<u>Iuda și țara lui Israel</u>	Grâu de Minit, turte, miere, undelemn și lea alinător
	<i>Damascul</i>	Vin din Helbon și lână albă

	<p><i>Împărații pământului</i></p> <p><i>Negustorii pământului</i></p>	<p><i>Stau cu părul vâlvoi de groază...</i></p> <p><i>Fluieră asupra ta!</i></p> <p><i>EȘTI NIMICIT DE TOT și TE-AI DUS PENTRU TOTDEANA!</i></p>
--	--	---

Observații:

- Un capitol UNIC în Scriptură. Nicăieri în Scriptură nu găsim o relatare atât de detaliată a unor relații comerciale. Sunt enumerate aproximativ 32 de țări și regiuni care fac comerț cu Tirul (fără Iuda și Israel). Cu acestea obținem 33 de relații comerciale (dacă le considerăm un sigur popor) sau 34 de relații comerciale dacă le considerăm două popoare). Tirul e prezentat ca având 33 de relații comerciale. 33 este vârsta la care a murit Alexandru Macedon și de asemenea vârsta la care a fost răstignit Isus Hristos.
- Ne putem da seama că Tirul era efectiv centrul comercial al lumii antice, al lumii cunoscute și locuite din acea vreme. Ne putem da seama de cât de mare era frumusețea și strălucirea Tirului. Tirul s-a împodobit cu cele mai frumoase și valoroase materiale ale lumii. De aceea era considerat de o frumusețe desăvârșită. Prin acest capitol putem conștientiza cât de mare era puterea economică, militară dar și POLITICĂ a TIRULUI. Tirul avea practic tratate de ALIANȚĂ cu toate popoarele lumii. Căci doar un tratat de alianță și prietenie putea MEDIA o relație comercială stabilă și durabilă. TIRUL era un campion al alianțelor dar și un campion al TOLERANȚEI. Căci el făcea comerț cu toate popoarele indiferent de istoria, etnia, religia sau obiceiurile lor. Dar nu era vorba de o TOLERANȚA bazată pe VALORI, ci e una bazată pe INTERES FINANCIAR. Prin TIR, MAMONA a reușit să unească comercial întreaga lume. Din pricina MAMONEI, toleranța a triumfat asupra URII

dintre popoare. Tirul avea relații comerciale și cu Ierusalimul. Tirul era tolerant și asupra religiei ciudate a evreilor. Acest capitol confirmă ideea din cap.26, și anume că dumnezeul și religia Tirului era BANUL, MAMONA, BOGĂȚIA, și că acest fapt e mai grav decât idolatria celorlalte popoare. Banul ca idol suprem e mai periculos decât închinarea la alți idoli. Ne aducem aminte că și Iuda (și el prototip al anticristului) ***fura din banii primiți de ucenici*** și a vândut pe Domnul slavei pentru ***30 de arginți***. Ce forță de degradare are mamona. Deducem că și pentru anticrist BANUL va avea o importanță supremă. De altfel Apocalipsa 13 ne atrage atenția că anticristul va pune în aplicare un sistem de control total al tuturor tranzacțiilor economice.

- Nu putem să nu observăm că Tirul este o REPLICĂ luciferică la frumusețea Cortului lui Moise, a Templului lui Solomon și a Ierusalimului împodobit de Însuși Dumnezeu (compară materiale pentru Cort, cele pentru Templu, cele pentru îmbrăcarea miresei lui Yahwe din Ezechiel 16 cu cele din Ezechiel 27). De asemenea, în mia de ani, conform profețiilor din Vechiul Testament, Ierusalimul și Templul lui Mesia sunt cele spre care se vor concentra toate bogățiile neamurilor. În Mia de ani însuși Tirul își va dirija bogățiile spre Ierusalim: tot așa, după ce vor trece cei 70 de ani ai Tirului, și se va întoarce iarăși la câștigul lui, va avea legături cu toate împărățiile lumii de pe fața pământului, DAR câștigul și plata lui vor fi închinare Domnului; nu vor fi nici strânse, nici păstrate, ci câștigul lui va aduce celor ce locuiesc înaintea Domnului, o hrană îmbelșugată (Isaia 23:17-18). Înțelegem că Dumnezeu nu e împotriva comerțului, nici împotriva frumuseții. De aceea și cap.27 e prezentat ca o cântare de jale. Ideea de a distruge comerțul și frumusețea Tirului nu îl încântă în sine pe Domnul. Problema e legată de motivația acestui comerț și de scopul acestuia. Tirul îl face pentru sine, ca scop în sine, spre mândrirea și îndumnezeirea lui. De aceea e o mare urâciune. În mia de ani Tirul își va folosi darurile și înțelepciunea tot pentru comerț. Dar își va folosi darurile de dragul altora, pentru binele altora. Va face același lucru din iubire și nu din lăcomie.

- Multe imagini din cap.27 le regăsim în Apocalipsa 18. Ierusalimul-Babilon de la finalul istoriei răzvrătirii umane are și gloria Tirului și este și un centru comercial al lumii, iar distrugerea sa duce la un colaps economic mondial și la jalea împăraților și negustorilor pământului. De fapt cetatea cea mare din Apoc.17-18 este descrisă prin imagini profetice consacrate cu privire la trei cetăți: Ierusalim, Babilon ȘI TIR! Dacă în vremea lui Ezechiel cele trei cetăți activau separat și erau deci conduse de trei Căpetenii demonice care lucrau la distanță unele de altele, la final vom avea 3 în 1. Adică vom avea o mare capitală a lumii care va fi pe plan pământesc SIMULTAN și Ierusalim, și Babilon și Tir, fapt care va face posibil ca în văzduh cele trei Căpetenii demonice să lucreze ÎMPREUNĂ și să LUPTE împreună. Când am comentat în ultimul comentariu din Apoc.12 relația dintre Căpetenia Greciei și cea a Persiei, am emis ipoteza că în lumile cerești Căpeteniile pot lupta pe DEPLIN ÎMPREUNĂ doar dacă realitățile pământești care le reprezintă devin și ele un singur trup. Iată de ce Alexandru dorea să unească Vestul cu Estul, ca în văzduh Căpetenia Persiei să poată lupta ÎMPREUNĂ cu cea a Greciei. Dar acest lucru înseamnă că și în împărăția LUMINII lucrurile stau la fel. Iată de ce este așa de importantă UNITATEA Bisericii locale. Fiecare dintre noi avem măcar un înger care ne reprezintă în realitatea cerească. Și fiecare Biserică locală are un Înger care duce bătăliile în locurile cerești. Cu cât noi suntem mai mult UNA, cu atât îngerii care ne reprezintă în bătăliile din văzduh pot lucra mai bine împreună, și cu atât aceștia pot susține Îngerul Bisericii locale să ducă bătăliile cele mari cu Căpeteniile demonice cele mari. Iată de ce UNITATEA și creșterea în dragoste sunt poruncile cele mai mari din Evanghelii și epistole, dar și temele cele mai repetate în învățătura apostolilor pentru Biserică. Iată de ce cel rău se luptă ca să frângă relațiile dintre noi, să pună între noi judecată, îndoială, neiertare, răceală, suspiciune. Iată de ce sunt așa de mari bătăliile în dreptul relațiilor dintre membrii unei familii, și din echipa prezbiterială, din cadru Bisericii locale. Dar atenție la limitele proiectului unității. În sensul acțiunilor directe, el se oprește în dreptul Bisericii locale. Fiecare Biserică locală are un Înger al ei care e susținut

de unitatea și curăția Bisericii locale respective. Desigur, se pune problema UNITĂȚII Bisericii Universale pentru ca toți îngerii aceștia să lupte împreună. Dar ce ne spune Scriptura despre acest proiect? Deocamdată înțelegem rațiunea unirii Bisericii instituționale, a Vestului apostat cu Estul apostat. Cele două Căpetenii și-ar dori să lupte împreună. Înțelegem că marea schismă din 16 iulie 1054 a frânt această colaborare în locurile cerești și a însemnat ea însăși o barieră importantă pentru ducerea la capăt a procesului unirii totale a vestului cu estul (proces început de Alexandru Macedon). Devine din ce în ce mai clar că OBSTACOLUL din 2 Tes. cap.2 constă în acele realități culturale, religioase, politice, etnice, istorice care împiedică unirea estului cu vestului. Omul fărădelegii se va putea ARĂTA doar când Căpetenia Greciei va putea lupta cot la cot cu Căpetenia Persiei, și doar când Căpetenia Tirului, Babilonului și Ierusalimului apostat vor putea fi una în locurile cerești. Revenim la unitatea Bisericii Universale. Rămânem la ce este scris. Cum se realizează ea? Totul începe cu unitatea fiecărei Biserici locale în parte. Dar dacă toate Bisericile locale sunt în unitate, care e următorul pas? Știm sigur care nu e următorul pas. În nici un caz nu trebuie creată o structură organizatorică, instituțională care să lege Bisericile locale. Tocmai această structură va aduce moarte spirituală, cum deja istoria Bisericii a dovedit-o din plin. Atunci ce trebuie să facă Bisericile locale în raport cu celelalte? Să rămână la ce este scris și să facă ce trebuiau să facă Bisericile din Apocalipsa față de surorile lor din vecinătate. Adică să NU intervină în mod direct în dinamica spirituală a Bisericilor locale vecine, dar să aibă o atitudine CRISTICĂ și de rugăciune față de acestea! Unitatea Bisericii Universale se realizează ÎN DUH, prin ATITUDINE și NU INSTITUȚIONAL și ORGANIZATORIC. Biserica nu este un Israel istoric care are nevoie și de unitate organizatorică și instituțională. Biserica *e un popor care NU este un popor*, de aceea nu poate cunoaște o structură organizatorică universală, ci doar o unitate în duh care se poate realiza și AZI, dacă fiecare credincios autentic s-ar lăsa cercetat de Duhul CUM să se raporteze la Biserica locală, și la cea Universală autentică. La final acest

proiect se pare că va fi primi un bonus, un imbold, un ajutor. În bătălia finală a confruntării cu Anticrist, acesta va fi susținut de toate Căpeteniile cerești, căci va reuși să unifice Estul cu Vestul și întreaga lume pe toate planurile. Dumnezeu în schimb va dăruia fiecărei Biserici locale 2 Unși, un uns cu inimă de preot, și un uns cu inimă de împărat. Cei doi unși vor fi susținuți de unitatea Bisericii locale respectivă, și vor păzi și apăra acea Biserică locală. O autoritatea spirituală specială va însoți pe cei doi unși, și puteri și semne supranaturale vor fi de partea lor. Dar se pare că din aceste două echipe de 2 unși din toate Bisericile locale, o echipă va fi aleasă să aibă o confruntare directă și publică cu anticrist și cu proorocul mincinos (cei doi măslini din Apocalipsa 11). Ceilalți unși vor avea confruntări locale cu reprezentării anticristului din diferite orașe, regiuni geografice. Dar vor fi 2 unși care vor avea o confruntare directă cu anticrist însuși, cu proorocul mincinos însuși. Aceștia doi vor fi vârful de lance nu doar al unei Biserici locale, ci și a Bisericii Universale. Căci nu doar Biserica lor locală îi va sprijini ci și toate Bisericile locale Universale îi vor sprijini. Și unul din rolurile lor va fi tocmai să desăvârșească ÎN DUH unitatea Bisericii Universale. Nu vor crea nici o structură organizatorică sau instituțională. Aceasta va fi cea mai mare capcană. Ei doar vor lupta în văzul tuturor cu fiara, așa cum David a luptat în văzul tuturor cu Goliat. Dar toate Bisericile autentice și în veghere vor fi încurajate de mărturia și curajul lor și vor ști că trebuie să-i susțină zi și noapte în post și rugăciune. Se vor crea spontan pentru cei 3 ani și jumătate lanțuri neîntrerupte de post și rugăciune în toată lumea pentru cei 2 măslini. Această luptă spirituală împreună, în duh, va îndepărta barierele firești dintre Bisericile locale, și va desăvârși unitatea Bisericii Universale în duh. Prin lucrarea celor doi măslini se va împlini rugăciunea Mântuitorului din Ioan 17. Biserica Universală va deveni una (în DUH) și NICIDECUM în plan organizatoric final, și la finalul luptei când cei 2 prooroci vor fi omorâți de fiară, când glasul hulitorului va răsuna mai puternic ca oricând, toată Biserica Universală, istovită, ajunsă la capătul puterilor după cei 3,5 ani de luptă spirituală, va striga dintr-o singură inimă, dintr-un singur glas, dintr-un singur duh: Doamne, nu mai

putem! Vino, Doamne Isuse! Vino și mântuiește-ne! Vino și închide tu glasul batjocoritorului, căci e prea puternic pentru noi! Doar tu te poți lupta pentru noi! Vino acum, căci altfel vom muri! VINO, DOAMNE ISUSE! Și Domnul va răspunde: *după 3 zile cei doi unși vor învia în văzul tuturor, apoi Ierusalimul va fi distrus, și probabil de-abia după căderea Babilonului Biserica va fi răpită la cer (cu puțin înainte de căința rămășiței lui Israel)!*

Ezechiel 28:1-29 – Îndumnezeirea și pedepsirea voievodului/împăratului Tirului

Capitolul 28a este construit din două pasaje simetrice:

- a) 28:1-10 – Îndumnezeirea și pedepsirea voievodului Tirului
- b) 28:9-19 – Mândria și pedepsirea împăratului Tirului

Primul pasaj păstrează profeția în planul istoric și are în vedere îndumnezeirea voievodului Tirului. Al doilea pasaj însă glisează spre planul ceresc, spre lumea văzduhului, spre Căpetenia demonică din spatele Tirului. Această Căpetenie este Lucifer însuși a cărui răzvrătire din cer este descrisă aici. Glisarea spre Lucifer este evidentă și fără tăgadă. Cât de mare trebuie să fi fost mândria Tirului dacă ea oglindește actul mândriei primordiale a lui Lucifer însuși. Primul pasaj conține elemente clare că profeția vizează în primul rând planul istoric. De mai multe ori se repetă ideea: *îți dai ifose de Dumnezeu, măcar că ești OM!* Deci pasajul se referă la împăratul care ședea pe scaunul de domnie al Tirului, la acel om plin de mândrie ce conducea această măreață cetate. Acest om s-a considerat Dumnezeu, invincibil, ca unul care șade pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Nu este un simplu act de îngâmfare. E mai mult decât atât. E mai mult decât o mândrie omenească. E o mândrie demonică. E mândria lui Lucifer întrupată în mintea unui OM. Ne aducem aminte că al doilea pasaj care explică răzvrătirea lui Lucifer este cel din Isaia 14. Acolo profeția glisează de la mândria împăratului Babilonului către mândria primordială a lui Lucifer. Aici imaginea profetică glisează de la mândria împăratului Tirului către actul de mândrie care a însemnat de fapt primul păcat din

istoria eternității și originea răului în Creația lui Dumnezeu. E foarte interesant să remarcăm că doar prin Tir și Babilon se glisează către Lucifer. Și celelalte popoare s-au mândrit dar totuși mândria lor nu a fost o oglindă așa de clară pentru mândria primordială. Această înseamnă că Tirul și Babilonul au fost campioni în mândrie. Un alt campion a fost desigur Ierusalimul. În Ezechiel 16 ni se descrie același proces al îngâmării în urma înălțării și primirii unei frumuseți desăvârșite. Totuși de la Ierusalim nu se glisează spre Lucifer. Există însă o glisare de la Solomon spre Anticrist, spre cel al cărui nume în limbajul cifrelor este egal cu numărul de talanți de aur produs anual de Solomon și anume: 666. Astfel nu ne miră că curva cea mare din Apocalipsa, că acea cetate TREI în UNUL, e formată tocmai din contopirea Ierusalimului cu Babilon și Tirul. Cele trei APOGEURI ale mândriei din istorie se contopesc la final într-unul singur. Mândria împăratului Ierusalimului, mândria împăratului Tirului, mândria împăratului Babilonului se contopesc la finalul istoriei în omul păcatului, în maximul mândriei umane, în cel care va câștiga detașat competiția îngâmării umane, în cel care va intra în Templul lui Dumnezeu dându-se Dumnezeu, în cel care se va înălța pe sine mai presus de orice se numește Dumnezeu sau vrednic de închinare, în cel în care va intra (ca în Iuda) Satana însuși, și care va întrupa pe deplin mândria primordială. În Isaia 14 motivul răzvrătirii este dorința de a fi ca Dumnezeu, de a ședea pe scaunul de domnie al Domnului. Or împăratul Tirului întrupează exact gândul din Isaia 14: *Sunt Dumnezeu, șed pe scaunul de domnie al Domnului!* Ce a alimentat îndumnezeirea voievodului Tirului? Până în cap.28 am descoperit în primul rând bogăția, strălucirea, frumusețea și puterea Tirului. Aceste aspecte sunt repetate în v.3-5. Dar în v.3-5 este adăugat un lucru NOU, care de altfel este primul din listă: MAREA ÎNȚELEPCIUNE a Tirului. De fapt acestea e elementul cel mai important. Căci prin această ÎNȚELEPCIUNE a făcut negoț, s-a îmbogățit, s-a putut înfrumusețea cu aceste bogății, și și-a putut forma armate puternice de apărare. Deci SURSA îmbogățirii și ascensiunii Tirului este MAREA sa ÎNȚELEPCIUNE! De aceea primul MOTIV al mândriei sale este înțelepciunea sa și nu forța sau bogăția sa. Alte popoare s-au îmbogățit prin cuceriri militare. Dar Tirul s-a îmbogățit fără cuceriri sau mari războaie. Am văzut că Tirul era un campion al alianțelor și toleranței. Tirul s-a îmbogățit prin marea sa înțelepciune, prin priceperea sa de a face negoț. El a cucerit lumea nu prin război ci din punct de

vedere economic prin marea sa iscusință și pricepere: *ești mai înțelept decât Daniel, și nici o taină nu este ascunsă de tine; prin înțelepciunea și priceperea ta ți-ai făcut avere, și ți-ai grămădit aur și argint în vistieriile tale; prin marea ta înțelepciune și prin negoțul tău ți-a mărit bogățiile foarte mult, și prin bogățiile tale inima ți s-a îngâmfat foarte mult.* Iată de câte ori se repetă în acest pasaj ideea de înțelepciune. Să ți se spună: *ești mai înțelept ca Daniel!* e incredibil. Daniel e cel care a primit înțelepciune din partea lui Dumnezeu, astfel că era de 10 ori mai priceput decât toți înțelepții Babilonului. Daniel primea de la Dumnezeu descoperiri pentru a înțelege visele împăraților, și pentru a pricepe cursul istoriei întregii lumi. Daniel va administra fără cusur economia marelui imperiu Persan. Și împăratului Tirului să fie numit de Dumnezeu Însuși: *ești mai înțelept decât Daniel! ???* În ce consta înțelepciunea TIRULUI? Înțelepciunea Tirului avea o mulțime de fațete:

- **Priceperea pe plan tehnologic** – capacitatea de a găsi metode noi și foarte eficiente de prelucrare a metalelor (vezi Hiram din Tir care zidește Templul lui Solomon etc.), de fabricare a purpurei, a corăbiilor, a sticlei, și a multor materiale NOI și UNICE pe piața mondială.
- **Priceperea pe plan artistic, cultural și lingvistic** – amintim că fenicienii AU INVENTAT alfabetul care stă acum la baza citirii și scrierii din lumea modernă occidentală. Ei nu doar că aveau tehnologie și bogăție, dar aveau un simț artistic desăvârșit.
- **Priceperea pe plan economic** – Tirul era expert în negoț, în tranzacții și relații comerciale, în administrarea banilor, în negocieri și tratate economice, în înțelegerea cursului pieței și economiei mondiale.
- **Priceperea în plan politic și religios** – Tirul era expert în tratate politico-religioase. Un campion al toleranței religioase dar foarte iscuit în aranjarea alianțelor. Tirul era expert în înțelegerea vremurilor, în înțelegerea cursului istoriei, a ascensiunii și coborârii împăraților. Tirul știa cu cine, cum și când să se alieze sau nu.

Înțelepciunea și cunoașterea reprezintă CEA mai teribilă sursă a MÂNDRIEI. *Căci prin înțelepciune obții apoi și bogăție, și putere și frumusețe și slavă. Dar faptul că le-ai obținut prin propria ta înțelepciune te va ajuta să-și acorzi în mod profund MERITELE pentru bogății, slavă și putere. Căci nu întâmplarea, ajutorul altora, moștenirea, și nici chiar propria putere fizică, ci propira înțelepciunea a fost sursa ascensiunii tale.* Tirul se putea lăuda că s-a îmbogățit fără războaie, fără pierderi, fără multă vărsare de sânge. Ne aducem aminte că la Solomon tot ÎNȚELEPCIUNEA a fost sursa îmbogățirii Ierusalimului. Practic Tirul a reușit să egaleze frumusețea și slava Ierusalimului solomonic. Solomon și-a folosit înțelepciunea pentru a domina comerțul și economia mondială. Și Solomon a fost campion al toleranței, alianțelor și tratatelor, dar și al invențiilor pe plan tehnologic și artistic. Solomon a primit de la Dumnezeu înțelepciunea în primul rând ca să aprofundeze Legea Domnului, să judece pe Israel după Legea Domnului, să învețe pe Israel Legea Domnului, să păstorească pe Israel în spiritul Legii Domnului. Dar Solomon și-a folosit darul înțelepciunii pentru a face bani, pentru a face inovații artistice și tehnologice, pentru a dezvolta economia Ierusalimului. Acestea ar fi venit pe deasupra, ca un bonus. Dar Solomon nu a rezistat ispitei de a-și investi înțelepciunea în actul direct al guvernării. Solomon trebuia să-și investească înțelepciunea în primul rând în studierea și aplicarea Legii Domnului, și de-abia apoi pentru actul guvernării în sine. Dar Solomon și-a investit înțelepciunea în mod special pentru actul guvernării și a depășit frumosul modest întrupat de Templu. El a mers către opulență și lux, și a adunat mai mult decât era nevoie, prea multă bogăție și slavă. Când se strâneau materialele pentru Cort, Domnul a spus prin Moise: *E suficient. Nu mai aduceți materiale. Frumusețea fizică are o limită, Nu trebuie să o eclipseze pe cea interioară.* Dar Solomon nu a înțeles această LIMITĂ a bogăției, frumosului, puterii și slavei. El nu s-a putut opri. Și-a dat seama că prin propria înțelepciune putea acumula în fiecare an noi bogății. Și nu s-a putut opri. Sursa înțelepciunii lui Solomon era divină. Și totuși ea a fost pervertită, i-a cauzat îngâmfarea inimii și căderea. Dar care era sursa înțelepciunii Tirului? Ea poate veni tot de la Dumnezeu, căci Dumnezeu e generos în daruri cu întreaga lume și cu toate neamurile. Dar ne putem gândi că la un moment dat sursa înțelepciunii ar putea fi demonică. E doar o teorie. Dar astfel de oameni sunt în stare prin ocultism să facă

pact cu lumile spirituale pentru a primi mai multă înțelepciune. Poate că la Tir a fost vorba de o înțelepciune primită nativ de la Dumnezeu și apoi pervertită, ca apoi să fi fost căutată o înțelepciunea superioară prin ocultism. Dacă împăratul Tirului e mai înțelept ca Daniel, desigur este mai înțelept ca împăratul Babilonului și învățații acestuia. Totuși împăratul Tirului nu este mai înțelept ca Solomon. Solomon rămânea campionul ÎNȚELEPCIUNII. TIRUL excelează în priceperea ECONOMICĂ, Babilonul în cea MILITARĂ și POLITICĂ, iar Ierusalimul în cea RELIGIOASĂ. Iată trei surse fundamentale ale mândriei UMANE. La final, mândria puterii religioase, mândria puterii economice, mândria puterii militare și politice se vor contopi într-o singură împărăția, într-o singură capitală, într-un singur om: omul păcatului.

Creștinii sunt și ei umpluți de daruri. Sunt darurile primite prin naștere. Sunt apoi darurile primite de la Duhul Sfânt la nașterea din nou. Sunt apoi darurile confirmate și cultivate în Biserică și în urma curățirii făcute de Duhul Sfânt. apoi este accesul la revelația specială, la Scripturi, la cunoașterea adevărilor ultime. Oare nu va apărea ispita ca prin aceste daruri să încercăm să guvernăm o parte din această lume? Desigur creștinul trebuie să-și facă partea sa la locul de muncă, să fie o bună mărturie. Dar oare ce înseamnă partea lui? Oare ce înseamnă mai mult decât partea lui? Oare privind la modele ca Daniel sau Iosif nu vor fi tentați să facă MAI MULT, să investească mai mult în carieră, în a face bani, în politică? În Noul Testament nu găsim un creștin care să urmeze un destin similar cu cel al lui Daniel și Iosif (care de altfel sunt excepții și în poporul evreu). Nu înseamnă că nu pot fi chemări similare pentru creștini. Dar în epistole accentul e altul. Primul rol al creștinului este slujirea sa din relația cu frații și din Biserică. Despre carieră nu ni se spune nimic. Ni se spune doar să rămânem unde ne-a așezat Domnul și acolo să ne facem liniștiți treaba. E una dacă Domnul te înalță, e cu totul alta dacă tu te chinui și investești enorm pentru a obține înălțarea. Fiecare credincios va trebui să biruiască această ispită. Va trebui să pună familia și Biserică pe primul loc, și să nu-și folosească PREA MULT înțelepciunea primită de la Dumnezeu pentru a se realiza în această lume. În cele din urmă lumea nu va cunoaște că suntem ucenicii Domnului dacă vom avea cu toții cariere excepționale, ci dacă ne vom iubi unii pe alții. De aceea investiția în Biserică și nu în carierism este cel mai bun lucru pe

care îl putem face pentru o lume în agonie, dacă o iubim cu adevărat, dacă ne pasă cu adevărat de ea.

Profeția glisează de la mândria voievodului Tirului la mândria împăratului Tirului. Voievodul e supus împăratului. Voievodul ține de planul pământesc, concret, vizibil, istoric. Împăratul ține de planul ceresc, nevăzut. Acesta este un plan spiritual. La fel cum fiecare Biserică locală are un Înger în locurile cerești, la fel fiecare cetate are o Căpetenie în aceleași locuri cerești. Surpriza mare este că deasupra cetății Tirului îl întâlnim pe însuși Lucifer. Trimiterea la Lucifer este fără tăgadă. Acesta e numit heruvim ocrotitor (acoperitor) în grădina cerească a Edenului și el este fără prihană în căile sale din ziua când a fost făcut până în ziua mândriei sale când s-a găsit nelegiuire în el. Or acest lucru nu se poate aplica în dreptul cetății idolatre Tir, care de la început a fost mândră și ocultă. Profeția glisează în trecut de această dată, la răzvrătirea lui Lucifer. În Isaia 14 motivul răzvrătirii este dorința de a fi ca Dumnezeu. El nu mai acceptă DIFERENȚA dintre el și Dumnezeu și vrea să anuleze această diferență. Dar Ezechiel 28 ne arată că înainte de gândul din Isaia 14 a apărut alt gând în inima sa, și anume gândul mândriei. Am discutat în nenumărate rânduri (și chiar în cartea Ezechiel marea problemă a DIFERENȚEI). Lucifer era un mare heruvim. În Ezechiel 1 am descoperit că heruvimul este cel mai înalt rang angelic, și că înseamnă a fi puțin sub Dumnezeu, imediat după scaunul de domnie al Domnului. am înțeles că sunt puțini astfel de heruvimi, adică doar 4. Era lucifer unul din cei 4 heruvimi? A fost Lucifer înlocuit cu un alt heruvim? Sau Lucifer era Heruvimul de deasupra celor 4 heruvimi. Mai degrabă așa se pare. Căci el e descris aici cu pietrele scumpe de pe pieptarul Marelui Preot. Or Marele Preot avea o funcție unică de apropiere de Domnul, de mediere între Domnul și restul poporului și al omenirii. Lucifer părea a fi un Mare Preot în locurile cerești, adică cel mai slăvit înger, cel mai apropiat de inima lui Dumnezeu, care media însăși apropierea celor 4 heruvimi de Dumnezeu însuși. Deci Lucifer părea a fi cel mai slăvit heruvim care era așezat între cei 4 heruvimi și scaunul de domnie al Domnului: mai presus de cei 4 heruvimi dar mai jos de scaunul de domnie al Domnului. El era desăvârșit în ÎNȚELEPCIUNE și FRUMUSEȚE. Observăm din nou că ÎNȚELEPCIUNEA e pe primul loc și că PRECEDE frumusețea și slava. În ceruri cea mai mare valoare e

CUNOAȘTEREA. De acolo vine frumusețea, de acolo vine TOTUL. În cele din urmă viața veșnică este CUNOAȘTEREA lui Dumnezeu. Lucifer era numărul unu în cunoașterea lui Dumnezeu și în oglindirea slavei Sale. Între el și restul făpturilor cerești era o DIFERENȚĂ fundamentală. Or această diferență a dus la actul MÂNDRIEI. Și apoi mândria a dus apoi la răzvrătire, adică la încercarea acoperirii diferenței dintre el și Dumnezeu Însuși. Lucifer nu a administrat corect DIFERENȚA de slavă între el și restul îngerilor și s-a mândrit. Apoi nu a mai administrat corect nici DIFERENȚA dintre el și Dumnezeu și s-a răzvrătit. Mândria împăratului Tirului din Ezechiel 28 precede deci răzvrătirea împăratului Babilonului din Isaia 14. De aceea originea răului o găsim aici în Ezechiel 28 și nu în Isaia 14. Isaia 14 pare a fi mai degrabă prima manifestare a răului deja intrat în ființă. Dar originea răului o găsim aici, în actul ÎNGÂMFĂRII celui mai slăvit heruvim. Acesta ajunsese la cea mai înaltă desăvârșire. Era plin de înțelepciune și frumusețe. Stătea în Eden în grădina lui Dumnezeu. Dar Edenul pământesc e făcut după facerea omului (vezi Genesa cap.2). Or omul e făcut din câte înțelegem după răzvrătirea lui Lucifer căci pământul e deja pustiu și gol și întunericul stăpânește acea zonă din Univers. De asemenea pomul cunoașterii binelui și răului și Ispititorul e prezent de la început în Edenul pământesc. Dar am explorat în ultima vreme corespondența dintre locurile cerești și cele pământești. Dacă există un Eden pământesc, există cel mai probabil și un Eden ceresc. Edenul pământesc este oglindirea Edenului ceresc. Lucifer era heruvimul ocrotitor, acoperitor al Edenului ceresc. Adam este pus păzitor, ocrotitor, acoperitor al Edenului pământesc. În mod clar profetia realizează o paralelă între Lucifer și Adam, între Lucifer și Marele Preot. Or ne aducem aminte din studiul recent al Cortului că Marele Preot apare ca un NOU ADAM. Oare în planul inițial al lui Dumnezeu Adam era pe pământ oglindirea slavei cerești a lui Lucifer? În cele din urmă Lucifer oglindea gloria Fiului și a lui Cristos. Iar Adam reflecta același lucru. Lucifer reflecta în ceruri gloria și unicitatea Fiului, iar Adam făcea același lucru pe pământ. Iată de ce între Lucifer și Adam există această corespondență evidentă de roluri și slavă. Dar cine avea slava mai mare, Adam sau Lucifer? La prima vedere Lucifer căci el ținea de lucrurile cerești și avea o apropiere mai mare de Dumnezeu. Dar Adam avea ceva NOU: avea un TRUP, avea o SOȚIE cu care se putea uni, avea darul procreării, putea face copii și putea întemeia o familie, avea o creație materială pe care o

stăpâna la fel cum Dumnezeu stăpâna întreaga lume. Trupul media un alt tip de cunoaștere, o cunoaștere mai profundă, experențială, specială. Trupul media unirea cu Eva, ceea ce însemna că cei doi vor fi una, deci nu doar explorarea din afară ci chiar cunoașterea prin EXPERIENȚĂ a tainei Sfintei Treimi, a tainei comuniunii Fiului cu Tatăl...Dar nu însemna doar cunoașterea acestui lucru ci și reflectarea acestui lucru. Apoi ideea de a face copii și de a avea o familie. Ideea de a fi TATĂ, de a înțelege ce înseamnă că DIN TINE vine cineva după chipul și asemănarea ta. Și mai mult decât atât. Adam avea o slavă mai mare decât a tuturor oamenilor care s-ar fi născut după el din Eden. Căci în ce privește ÎNTREAGA UMANITATE, el putea spune: totul a venit DIN MINE. Însăși Eva e făcut din Adam. După cum toate au fost făcute de Tatăl din Fiul, toți oamenii au fost făcuți din Adam. Iată de ce gloria lui Adam era mai mare decât a lui Lucifer. Iată de ce însemna o cunoaștere mai profundă a lui Dumnezeu dar și o oglindire mai mare a slavei acestuia. În cele din urmă în Ezechiel 28 NU NI se spune că acest heruvim fusese făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, măcar că venind din Dumnezeu purta asemănarea lui Dumnezeu în el. Dar doar despre OM ni se spune că a fost făcut după chipul lui Dumnezeu. Este clar că cea mai profundă asemănare cu Dumnezeu o purta OMUL. Și acesta era de parte bărbătească și femeiească, și doar ÎMPREUNĂ, în relație, puteau oglindi chipul complex, relațional al Sfintei Treimi. De ce spunem aceste lucruri? Să înțelegem ce slavă i s-a dat OMULUI. Să înțelegem de ce Lucifer urăște atât de mult UMANITATEA, și mai ales FAMILIA și valorile FAMILIEI. Unele comentarii rabinice susține (făă argumente biblice directe) că Lucifer s-a răzvrătit în momentul în care Dumnezeu i-a prezentat planul creării OMULUI, adică a unei ființe care avea să primească MAI MULTĂ slavă decât a sa. În Ezechiel 28 ni se vorbește doar de îngâmfarea inimii sale, iar în Isaia 14 doar de dorința sa de a fi ca Dumnezeu. Dacă la aceste lucruri au contribuit sau nu prezentarea acestui plan, nu știm. Unii spun că OMUL a fost creat ca răspuns al lui Dumnezeu la răzvrătirea lui Lucifer. Oricum ar fi între ADAM și Lucifer există de la început corespondențe și legături fundamentale. Observăm că prima crimă (și primul păcat menționat) post-edenică este uciderea lui Abel. Cain nu a suportat ca Abel să aibă o apropiere mai mare de Dumnezeu. Dacă Lucifer nu s-a răzvrătit când a văzut slava lui Adam cu siguranță s-a umplut de invidie în răzvrătirea sa când a văzut crearea OMULUI. Observăm că Lucifer nu l-a subestimat pe ADAM.

De aceea nu l-a atacat direct. Lucifer era cel mai slăvit heruvim. Amăgise deja o treime din îngeri. Totuși alege să nu-l abordeze direct pe Adam. Desigur victoria ar fi fost MAI MARE dacă îl doboră DIRECT pe ADAM, în duel deschis, în confruntare față în față. Dar când Lucifer a privit la Adam ca fiu al lui Dumnezeu, la apropierea acestuia de Tatăl ceresc, la cunoașterea și înțelepciunea sa, și-a dat seama că un atac direct nu ar avea mulți sorți de izbândă. Dar acest lucru îl înalță și mai mult pe Adam ca slavă și putere primită de la Dumnezeu. Și atunci Ispititorul alege strategia vicleană, lașă. Atacă vasul mai fragil, o atacă pe Eva. Aceasta nu fusese făcută să păzească grădina, ci să ajute pe cel făcut să păzească grădina. Eva nu putea rezista la o confruntare directă cu Șarpele. Și atunci ce trebuia să facă ea? Să-l cheme pe Adam, să strige pe Adam: *Vino și scoate-mă de aici, Lupta tu pentru mine!* Șansa Evei era să recunoască DIFERENȚA dintre ea și Adam și să nu-și asume SINGURĂ LUPTA. Dar odată ce a acceptat singură lupta, bătălia era deja pierdută în dreptul ei. Mai trebuie să menționăm ceva pe care-l vom înțelege și mai bine în secțiunea cu Egiptul. Adam și Eva știau de răzvrătirea lui Lucifer și că ei trebuie să păzească grădina de Lucifer însuși. Știau că atacul va consta într-o ispitire din partea celui rău. Iată de ce Eva PUTEA să strige pe Adam când Șarpele a început dialogul. Și dacă l-ar fi strigat, Adam ar fi venit și ar fi respins minciuna Șarpelui, și cu dragostea Evei ca sprijin ar fi biruit șoapta Șarpelui care arunca prin celebrul OARE îndoiala în relația dintre Adam și Tatăl Său ceresc. Și dacă Adam și Eva biruiau șoapta Șarpelui ce s-ar fi întâmplat? Acesta era probabil aruncat chiar atunci în iazul de foc, iar Adam era apoi probabil așezat pe scaunul de domnie al Domnului din ceruri. Dumnezeu nu putea lăsa NERĂSPLĂTIT luarea acestui TEST care nu era deloc ușor. În cele din urmă cel rău putea se apăra înaintea lui Dumnezeu invocând următorul argument: *m-am mândrit căci m-ai înălțat prea mult. Tu ești de vină. Dacă nu mă făceai atât de înțelept și de frumos, nu mă mândream.* Ca răspuns Dumnezeu face pe cineva MAI FRUMOS, pe ADAM care era chemat să ia testul înălțării și să nu se mândrească, Și ar fi luat testul înălțării și cu presiunea celui mai mare amăgitor care i-ar fi spus același lucru: *Oare...? Vei fi ca Dumnezeu...* Și dacă Adam lua testul înălțării, Șarpele era făcut de rușine și dovedit mincinos și aruncat în iazul de foc. Și Adam era înălțat apoi și mai mult până la scaunul de domnie al Domnului. În Ezechiel 16 am discutat despre faptul că Dumnezeu nu renunță la testul înălțării în dreptul lui

Israel. Tocmai luarea acestui TEST al înălțării chiar în firea pământească în mia de ani va închide glasul Pârășului și-i va dovedi nebunia și VINA. Adam trebuia să același test. Eva a fost amăgită de Șarpe. Ea însăși spune acest lucru (vezi Genesa 3:13). Dar Adam de ce a cedat așa de ușor? Între Adam și Șarpe nu are loc un dialog direct. Șarpele se retrage din scenă după ce o amăgește pe Eva. Desigur acum poate vorbi lui Adam prin Eva. De ce cedează așa de ușor Adam, el care era capatat să respingă glasul Șarpelui într-o confruntare directă? Ce ne spune testul din genesa: *a dat și bărbatul ei care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el*. Apoi Adam a spus: *femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și a am mâncat*. Adam nu menționează deloc pe Șarpe. Alegerea sa în mod cert a avut ca și MOTIV pe Eva Însăși. De ce femeia i-a dat și lui Adam să mănânce? De ce nu i-a spus: *nu lua și tu!* Eva trăia probabil iluzia îndumnezeirii și-i spunea cu delicatețea și frumusețea ei: *Vezi nu am murit! Acum sunt ca Dumnezeu și cunosc binele și răul...mănâncă și tu*. De-abia după ce a mâncat Adam li s-au deschis OCHII și am cunoscut că sunt GOI. De-abia apoi Eva și-a dat seama că a fost AMĂGITĂ de Șarpe. Dar în primă fază a trăit iluzia îndumnezeirii și l-a convins și pe Adam. Cel rău s-a folosit de însăși legătură dintre Adam și Eva pentru a-l distruge pe Adam. Această legătură era cheia birurii ispitei. Dar tocmai acest lucru bun e folosit de cel rău împotriva lui Adam. Iată de ce Adam a spus: *Femeia pe care mi-ai dat-o să fie lângă mine...Și nu, Adam nu o putea spune ca un copil mic care dă vina pe cel care a început cearta*. El a explicat că din pricina FEMEII...El îi acordase Femeii încredere totală, căci Dumnezeu îi făcuse să fie UNA. De aceea a crezut-o. Dar poate că a fost și altceva. În mod cert Adam și-a dat seama că Eva a trecut de cealaltă parte a baricadei. Nu murise. Dar intuia că Dumnezeu va reveni în curând în Grădină. Și ce avea să facă Dumnezeu? Să o omoare pe Eva și lui să îi dea eventual o altă nevastă. Dar Adam o iubea pe Eva și NU PUTEA accepta o altă nevastă. Golul acela al singurătății pe care nu-l umplea nici Dumnezeu a fost umplut doar de Eva. Nu de o femeie, ci doar de Eva. Cum să renunțe la ea? Cum să umple golul cu alticineva? Poate că Adam a trecut de partea Evei și cu gândul de o a salva, și cu gândul de a-l convinge pe Dumnezeu să nu-i omoare și să găsească o soluție pentru ei amândoi. Dumnezeu l-a pus pe Adam în Eden să păzească grădina. Și Lucifer trebuie să ocrotească Edenul ceresc. Dar de cine? De sine însuși, de propria sa posibilă mândrie. Adam trebuia să păzească grădina

pământească de Satan, dar și de sine însuși. Dar în Cântarea Cântărilor am descoperit asocierea dintre FEMEIE și GRĂDINĂ. Adam nu trebuia să păzească doar Grădina-Eden de cel rău, ci și Grădina-Femeia de cel rău. Tocmai acest gând și acest rol aveau să-i dea putere în lupta cu Șarpele ca să nu-i cedeze. Dacă el ceda șoaptei amăgitorului, nu doar el dar și Eva era pierdută. Căci fără protecția lui Adam, Eva era pradă ușoară în fața Șarpelui. Deci gândul de a o proteja și salva pe Eva era o resursă cheie pentru a birui Ispita. Dar cel rău se pare că folosește tocmai acest gând împotriva lui. Păcatul, ca să se arate în afară de cale de păcătos, se folosește tocmai de porunca menită să dea viața ca să dea moartea. Și astfel după amăgirea Evei acest gând e folosit ca să-l determine pe Adam să cedeze și el ispitei. Menirea lui era să o salveze pe Eva. Ce mai putea face acum când ea era de partea cealaltă a baricadei și o aștepta pedeapsa divină? Oare nu doar decât să treacă de partea ei pentru a-l convinge astfel pe Dumnezeu să găsească o soluție pentru amândoi? Și se pare că i-a mers. Dar să nu ne grăbim. Ce s-ar fi întâmplat dacă Adam rămânea în ascultare și refuza fructul din mâna Evei? Ce s-ar fi întâmplat dacă el era dispus să asculte cu PREȚUL pierderii Evei? Venea Dumnezeu și o arunca pe Eva în iazul de foc și apoi îi dădea o altă nevăstă? Nicidecum! Dacă Dumnezeu a gândit în îndurare Sa un plan de salvare pentru Adam și Eva și pentru întreaga omenire păcătoasă ce s-a născut din ei, cu ATÂT mai mult ar fi gândit un plan de salvare DOAR pentru Eva? Poate ADAM însuși ar fi fost chemat să fie Cristos pentru Eva să moară în locul ei dar fără să încalce porunca divină. Sau mai degrabă Cristos Fiul s-ar fi întrupat și ar fi murit el pentru păcatul Evei. Deci testul lui Adam a fost de fapt să se încreadă în îndurarea fără margini a lui Dumnezeu. Nu avea resurse? Ba da. Adam știa că Lucifer nu fusese aruncat încă în iazul de foc. Știa că Dumnezeu nu este grabnic la mânie. Și dacă Adam rămânea în ascultare cu prețul de a o pierde pe Eva, Dumnezeu grăbea procesul recuperării Evei. Oare este întâmplător că Ezechiel e numit fiu al omului, fiu al lui Adam? Oare e întâmplător că în cap.22 Dumnezeu caută un OM care să stea la spărtură pentru Eva-Israel? Oare este întâmplător că Ezechiel, fiu al lui Adam urmează un test nebun și șocant al ascultării de Dumnezeu? Oare e întâmplător că ultimul test al ascultării fiului omului este chiar pierderea soției din cap.24 (al cărui comentariu din păcate nu am mai avut timp și energie să-l aștern în scris)? În cap.24 Dumnezeu îi ia lui Ezechiel soția. Nu este vorba de paradigma din

cartea Iov. Nu Satana cere ca Ezechiel să fie cernut și să-și piardă soția. Nici măcar nu pare a fi paradigma din Genesa 22 când nu Satana ci Dumnezeu Însuși vrea să încerce pe Avraam. Și oare în Gen.22 Avraam nu a luat chiar testul din Eden? Căci trebuia să fie gata să-l omoare pe Isaac cu speranța că Dumnezeu va găsi o soluție și i-l va da înapoi! Oare nu acest gând trebuia să-l aibe și Adam? Să o lase pe Eva SINGURĂ în acuzare și pedeapsă ci încrederea că Dumnezeu i-o va da înapoi? Adam trebuia să asculte pe Domnul până la moarte, adică chiar până la moartea despărțirii de Eva. Doar această ascultare o putea salva pe Eva. Avraam ascultă pe Domnul până la omorârea lui Isaac. Isaac îi este dat înapoi. Ezechiel își atinge apogeul ascultării când Domnul îi ia soția și el nu se jelește. Dar aici nu avem nici paradigma din Iov cap.1-2 și nici cea din Gen.22. Aici este o nuanță diferită. Ezechiel nu-și pierde soția în primul rând pentru că a fost cernut de Satan sau încercat de Dumnezeu, **ci pentru a fi un SEMN pentru popor**. Aceasta e noutatea JERTFEI din Ezechiel 24. Care era resursa prin care Ezechiel a biruit? În primul rând slujba sa era să-și păzească soția, adică să o înfățișeze înaintea lui Dumnezeu fără pată și fără cusur ca să fie mântuită pentru eternitatea. Din această perspectivă, moartea soției însemna tocmai plecare ei la Domnul, departe de șoapta șarpelui, mântuirea ei pentru eternitate. Prin moartea ei, Ezechiel își finaliza slujba de a a-și păzi soția. Și a fost un ultim test. Prin ascultarea sa, soția sa a putut pleca la Domnul în credință. Dacă se răzvrătea față de porunca sa, poate răzvrătirea sa ducea la răzvrătirea soției și la distrugerea credinței ei. Tocmai prin ascultarea sa chiar cu prețul pierderii temporare a soției el și-a păzit grădina și și-a mântuit soția. Și Dumnezeu i-o va da curând înapoi la învierea din morți, cum avea să i-o fi dat curând și lui Adam înapoi. Acum înțelegem de ce Yahwe NU RENUNȚĂ la Israel. Prin unirea Sa cu Israel El și-a făcut în inima Sa un GOL în formă de Israel pe care-l poate umple doar Israel. Neascultarea Evei-Isarel nu-l face să renunțe la ea, ci să găsească o soluție pentru ea. Și o găsește în Cristos și o mântuiește pe deplin, la fel cum ar fi mântuit-o și pe prima Evă. De ce a fost Dumnezeu atât de crud cu Ezechiel în cap.24? Pentru că era SINGURA cale prin care smochinele bune din robie puteau fi trezite. Gestul profetic al lui Ezechiel din cap.24 când îi moare soția este lovitura de grație pe care Dumnezeu o dă împietririi smochinelor bune din robie. Gestul e șocant: să îți moară soția și să nu PLÂNGI. Dar ei aveau să facă la fel la dărâmarea Ierusalimului: nu plângeau nici pentru Templu nici pentru rudele

lor omorâte la Ierusalim. De ce? Pentru că tânjeau după păcatele lor. Templul era justificarea pentru păcatele lor. Ei nu iubeau Templul. Ei iubeau păcatul. În momentul în care ei se regăsesc în imaginea șocantă a lui Ezechiel că NU PLÂNG nici pentru Templu, nici pentru rudele lor, inima lor este dată pe față. Ei IUBEAU păcatul. E ca în momentul în care un om se bucură la moartea părinților săi căci primește o mare moștenire. În acel moment acel om care înainte se declara iubitor de părinți află adevărul despre sine: el este doar un iubitor de bani notoriu. Or ei se laudau că iubeau Templul și pe ce din Ierusalim. Dar ei iubeau păcatul. Templul și Ierusalimul era argumentul trăirii lor în păcat. Odată ce argumnetul e luat sufletul lor NU este umplut nici de durere, nici de regrete pentru Templu, Dumnezeu, Ierusalim, rude. Sufletul lor e umplut de REGRETUL că nu vor mai putea savura păcatul la fel de liniștiți ca și înainte. Și în acest moment cheie ÎNCEPE procesul lent al resuscitării și trezirii smochinelor bune. Dacă s-ar fi putut ALTFEL, Dumnezeu ar fi procedat altfel. Dar doar prin gestul șocant al lui Ezechiel la moartea soției, ei se puteau trezi și inima lor putea fi dată pe față. Când Ezechiel, fiul lui Adam este dispus să asculte de Dumnezeu cu prețul pierderii Evei sale, Eva-Israel începe să fie recuperată. Iată răspunsul pe care îl dă de această dată Dumnezeu nu răzvrătirii lui Lucifer ci răzvrătirii lui Adam. Lucrurile devin și mai luminoase când privim la al doilea Adam, la Cristos însuși. El biruiește șoapta Șarpelui și rămâne într-o ASCULTARE TOTALĂ. Chiar dacă Eva-Israel îl respinge, El nu se răzvrătește pentru o salva. El rămâne în ascultare de Dumnezeu cu prețul pierderii (temporare) a Evei. Căci acum Hristos șade la dreapta Tatălui dar fără mireasă, șade așteptând Nunta. El și-a asumat în inima sa un gol în formă de Israel. Doar Israel va putea UMPLE acel GOL. Și El așteaptă acolo sus împlinirea promisiunii. El ia testul pe care nu l-a luat Adam. Adam trebuia să accepte pierderea temporară a Evei și suportarea acelu GOL interior o vreme cu încrederea că Dumnezeu va găsi o soluție pentru recuperare Evei. Cei care spun că Biserica a luat locul lui Israel nu au înțeles nimic din tragedia din Eden și nici esența gloriei planului lui Dumnezeu. Biserica e altoită în Israel pentru recuperarea lui Israel. Doar Israel poate UMPLE GOLUL. Dumnezeu nu i-ar fi făcut o altă Evă lui Adam (care era probabil o teamă a lui Adam care l-ar fi dus la cădere). Dumnezeu nu-i dă Fiului o altă soție. Ci lucrează prin Biserică pentru recuperarea unicei soții: Israel! Și Hristos rămâne în ascultare până la moarte, până la moartea

despărțirii de Eva, dar și până la moartea despărțirii de Tatăl. Dar despărțirea de Tatăl nu se face prin neascultare ca la primul Adam, ci prin ASCULTARE, și prin purtarea păcatului Evei. Primul Adam alege moartea prin neascultare: Eva nu e salvată. Al doilea Adam alege moartea prin ascultarea de Dumnezeu: Eva e salvată!

Heruvimul din Edenul ceresc este împodobit cu 10 pietre prețioase. Dar pieptarul Marelui Preot are 12 pietre. Slava Marelui Preot este mai mare decât slava lui Lucifer. Înțelegem că slava lui Adam e mai mare, și că slava lui Cristos e mai mare. Și Adam dacă lua testul din Eden, ducea împreună cu el umanitatea până la scaunul de domnie al Domnului. Hristos luând testul ascultării până la moarte duce umanitatea răscumpărată până la scaunul de domnie al Domnului. Și e fantastic că umanitatea răscumpărată prin Hristos cunoaște o slavă mai mare decât umanitatea care ar fi fost binecuvântată prin ascultarea primului Adam. Aici e înțelepciunea lui Dumnezeu care face ca orice înfrângere să fie transformată într-o biruință și mai mare! Heruvimul ocrotitor era un artist și un muzician desăvârșit căci timpanele și flautele erau în slujba lui și erau pregătite pentru ziua în care s-a născut el. Lucifer era Marele artist și Cântăreț al cerului conducând în închinare față de Dumnezeu toate lumile angelice. Nu este întâmplător faptul că în comunitatea lui Cain apar primele performanțe culturale și tehnologice: acolo se zidește prima cetate, acolo apare tatăl tuturor celor ce locuiesc în corturi și păzesc vitele, acolo apare Iubal tatăl tuturor ce cântă cu alăuta și cavatul, acolo apare Tubal-Cain făuritorul tuturor uneltelor de aramă și fier. De ce toate aceste invenții și descoperiri apar prima dată și așa de repede în comunitatea lui Cain? De ce nu apar în comunitatea lui Set? Se pare că Lucifer își manifestă darurile prin comunitatea fiilor neascultării și îi ajută să obțină performanțe spectaculoase tocmai pentru a încerca să le umple golul lăsat de absența lui Dumnezeu, și pentru a-i defocaliza de adevăratele valori care se regăsesc în relații și viața de familie. În comunitatea lui Set nu apar menționate astfel de performanțe. Nu înseamnă că această comunitate nu onora actul cultural care în esența lui vine de la Dumnezeu, În această comunitate găsim menționate în schimb lucruri care țin de valorile de familie (nașterea de fii), de relația cu Dumnezeu (chemarea numelui Domnului), și

de așteptarea lui Mesia (Noe – Mângâiere – *Acesta ne va mângâia pentru truda ce vine din pământul pe care l-a blestemat Domnul.*)

Rămânem cu o întrebare: oare deasupra Tirului, ca și Căpetenie a văzduhului era însuși Lucifer? Nu știm exact. Dar am observat că în dreptul Babilonului și Tirului imaginile profetice glisează către Lucifer însuși. Dar Tirul și Babilonul erau puteri din aceeași perioadă istorică ce au intrat chiar în conflict. Poate totuși e vorba doar de o glisare către răzvrătirea lui Lucifer și nu o precizare a faptului că însuși Lucifer e Căpetenia acestor puteri. Poate că Lucifer domnește peste toate Căpeteniile ce reprezintă cetățile și puterile acestei lumi. În Daniel găsim peste Imperiul Persan Căpetenie Persiei iar peste Împeriul Grec Căpetenia Greciei. Nici una din ele nu se confundă cu Satan însuși. În Apocalipsa descoperim că scaunul Satanei se află la Pergam acolo unde a fost ucis Antipa, martorul Domnului. Chiar acolo se află reședința de pe pământ a Satanei, sau e folosită doar o imagine care să explice starea de fapt când o stăpânire politică își folosește autoritate pentru a ucide fizic pe copiii Domnului? Oare scaunul Satanei nu ar fi fost mai degrabă Roma sau Ierusalimul apostat? De ce tocmai Pergam? Iată întrebări grele care ne depășesc. Iov. Cap.1-2, Zaharia cap.3-4, 1 Tim. cap.3 și Apoc.12 ne sugerează că locul preferat al Satanei este în locurile cerești pentru a PĂRÎ pe copiii lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că nu poate avea și o reședință pământească aparte. Dar el pare a se deosebi de Căpeteniile demonice care sunt legate de o cetate sau de un loc anume. El este peste aceste Căpetenii, el cutreieră tot pământul, și apoi se duce în ceruri pentru a mai pârî pe cei din poporul Domnului. Reținem însă caracteristicile Tirului care ne ajută să identificăm pe scena politică a lumii multiplele întrupări ale spiritului luciferic în istorie.

28:20-26 – Împotriva Sidonului

Secțiunea dedicată Tirului se termină surprinzător cu o profecie împotriva Sidonului. Sidonului era o cetate vecină cu Tirul și aflată sub dominația Tirului. În alte părți ale Scripturii apar menționate împreună ca cetăți surori: *Tir și Sidon*. Ce aduce nou această profecie? Ea subliniază efectul distrugerii Sidonului (respectiv a Tirului) asupra lui Israel. Dacă până acum s-a subliniat relația dintre cetate și Israel ca și CAUZĂ a pedepsei divine, acum se evidențiază relația dintre cetate și Israel

ca și EFECT al pedepsei divine. Primul efect al pedepsei este că CETATEA nu va mai fi pentru casa lui Israel un spin care înțeapă, un mărăcine aducător de dureri printre toți cei ce-l înconjoară și disprețuiesc. De asemenea v.25-26 ne arată valențele escatologice ale profeției. În perioada restaurării finale a lui Israel, Israel va locui liniștit în țară pentru că Domnul va împlini judecățile Sale împotriva tuturor celor ce-l înconjoară și-l disprețuiesc. Deci toate aceste profeții împotriva Neamurilor care înconjoară și urăsc pe Israel se vor împlini plenar la a doua venire a lui Hristos când acesta va nimici toți vrăjmașii lui Israel. Istoria popoarelor este într-o dinamică fantastică. Mulți din vecinii lui Israel s-au schimbat. Dar spiritul urii străveche față de Israel e prezent. El doar s-a întrupat în aceste forme. Astfel aceste profeții nu trebuie văzute strict prin lentila etnică ci și prin lentila spirituală, adică a spiritului care domnea vecinii Israelului din vremea lui Ezechiel. Aceste spirite se pot întrupa în alte popoare. Dumnezeu nu are nimic cu etnia ci cu Căpetenia care conduce un anumit popor.

Rămânem cu întrebarea: de ce între secțiunea ultimei intervenții chirurgicale (cap.1-24) și secțiunea vindecării (cap.33-48) este așezată secțiunea neamurilor? Și de ce în această secțiunea TIRUL ocupă o atenție așa de specială? Dar la aceste întrebări vom putea răspunde pe măsură ce vom parcurge și secțiunea dedicată Egiptului.